

Εδώ και δύο μήνες, περίπου, παρακολουθούμε, συγκλονισμένοι και συναισθηματικά φορτισμένοι, την τραγική ιστορία ενός νέου παιδιού, που έχασε τη ζωή του υπό αδιευκρίνιστες, ακόμα, συνθήκες ακόμα αδιεκρίνιστες...

Οργιζόμαστε, αναζητούμε ενόχους, καταλογίζουμε ευθύνες, παίρνουμε νομοθετικές πρωτοβουλίες, οργανώνουμε τηλεοπτικές συζητήσεις και αναρτούμε σχόλια στο διαδίκτυο, αναζητώντας το «γιατί» και απαιτώντας για τους όποιους υπευθύνους μια τιμωρία σκληρή!

Γρήγορα, όμως, ο φακός της επικαιρότητας αλλού θα εστιασθεί, νέα γεγονότα θα επικαλύψουν την περίπτωση του πολύκλαυστου φοιτητή και, όπως, συμβαίνει συχνά, σε λίγο καιρό η ιστορία του θα ξεχασθεί!

Είναι και αυτό φαινόμενο της εποχής, της εποχής της εικόνας, του άμεσου και εφήμερου εντυπωσιασμού και του πληροφοριακού καταιγισμού, που θολώνει τη σκέψη μας και αμβλύνει την κρίση μας.

Δυστυχώς, εντυπωσιαζόμαστε, αλλά δεν σκεφτόμαστε, ενθουσιαζόμαστε, αλλά δεν προβληματιζόμαστε, οργιζόμαστε, αλλά δεν διδασκόμαστε!

Και η ζωή “τραβάει την ανηφόρα”, μια σισύφεια ανηφόρα, χωρίς ελπίδα βελτίωσης, χωρίς όραμα, χωρίς προοπτική...

Πόσοι, άραγε, συνειδητοποιήσαμε ότι ο αείμνηστος φοιτητής θα απολάμβανε το δώρο της ζωής, αν «μιλούσε»;

Και πόσοι, άραγε, προβληματιστήκαμε για το ότι δεν υπήρχε κανείς να τον «ακούσει»;

Σα να ζούμε σε κοινωνία κωφάλαλων, στην οποία κανείς δεν μπορεί ή δεν θέλει να ακούσει, κανείς-μήπως, γι' αυτό;- δεν θέλει ή δεν μπορεί να μιλήσει...

Είναι πραγματικά παράδοξο να μιλάμε για κρίση της επικοινωνίας στην εποχή της πληροφορικής, του διαδικτύου, των δορυφορικών διασυνδέσεων και των κινητών τηλεφώνων.... Βιώνουμε, ουσιαστικά και οδυνηρά, την εποχή της μοναξιάς, ζώντας όπως οι κόκκοι της άμμου, που είναι εκατομμύρια μαζί και ο καθένας χωριστά!

Μιας μοναξιάς αφόρητης, που μας πνίγει και μας εξουθενώνει, που μας οδηγεί στην αυτοαπομόνωση, στην απελπισία, στο χαμό!

Ίσως, το καλύτερο μνημόσυνο του πρόωρα χαμένου παιδιού, η καλύτερη “εκδίκηση” για το θάνατό του να είναι η γλωσσομάθεια!

Μαθαίνουμε στα παιδιά μας δύο και τρεις ξένες γλώσσες, για να γίνουν καλοί και επιτυχημένοι επαγγελματίες, αλλά δεν τους μαθαίνουμε τη γλώσσα για να γίνουν Άνθρωποι!

Τη γλώσσα της έμπρακτης αγάπης, έτσι ακριβώς, όπως τη δίδαξε ο Χριστός, κατά τη θεραπεία του κωφού μογιλάου στην εθνική Δεκάπολη της Ιουδαίας.

Εκεί, μερικοί από τον ντόπιο πληθυσμό φέρνουν στον Ιησού τον κωφάλαλο άρρωστό τους, με την παράκληση να τον θεραπεύσει.

Ο Ιησούς αποδέχεται το αίτημά τους, μένει μόνος με τον ασθενή και ακολουθεί μια διαδικασία, η οποία φαινομενικά είναι παράξενη και ίσως παράλογη.

Βάζει τα δάχτυλά Του στ' αυτιά του ανθρώπου. Φτύνει κι αγγίζει τη γλώσσα του. Σηκώνει τα μάτια Του στον ουρανό κι αναστενάζει, διατάζει "εφφραθά" που σημαίνει: "άνοιξε" και τον θεραπεύει!

Πρόκειται για μια σκηνή, που χαρακτηρίζεται από σιωπή. Δεν υπάρχει διάλογος, δεν υπάρχουν πολλά λόγια. Υπάρχει μία λέξη και μία πράξη εκ μέρους του Ιησού.

Ενώ, από τη πλευρά του «μογιλάου» δεν υπάρχει ούτε λέξη μα και ούτε πράξη. Εφ' όσον δεν ακούει και δεν μιλάει, είναι επόμενο να μη ξέρει, να μη μπορεί να καταλάβει το μήνυμα που ο Χριστός φέρνει, και ως εκ τούτου να μη μπορεί να ανταποκριθεί.

Σ' αυτή του την αδυναμία ο Χριστός χρησιμοποιεί έναν εναλλακτικό τρόπο επικοινωνίας, τον οποίο ο άνθρωπος της ιστορίας καταλαβαίνει και στον οποίο ανταποκρίνεται: Μια Πράξη! Ένα Άγγιγμα!

Ο κωφάλαλος άνθρωπος είναι ένα συναρπαστικό παράδειγμα του κόσμου μας ο οποίος πνευματικά είναι κωφάλαλος (Εφ. 2.1).

Ο κόσμος μας δεν ακούει τη φωνή του Θεού της Αγάπης, διότι δεν μπορεί να ακούσει.

Στην κωφάλαλη κοινωνία μας, που σκοτώνει τα παιδιά της, χρειάζεται να μιλήσουμε με τη γλώσσα, που αυτή καταλαβαίνει, τη γλώσσα της πράξης!

Σ' αυτή τη γλώσσα να μιλήσουν οι γονείς με τα παιδιά τους, σ' αυτή τη γλώσσα οι δάσκαλοι με τους μαθητές τους, σ' αυτή τη γλώσσα οι σύζυγοι, οι φίλοι, οι Εκκλησιαστικοί, πολιτικοί και πνευματικοί ταγοί!

Στη σιωπηλή και διεθνή γλώσσα της έμπρακτης αγάπης, που θεμελιώνει την αμοιβαία εμπιστοσύνη, καταρρίπτει τα τείχη της μοναξιάς και ανοίγει διάπλατα την ψυχή των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των νέων, στον άλλον, τον γονέα, το δάσκαλο, το σύζυγο, το φίλο, τον ηγέτη, που δεν θα τον αντιμετωπίζουν πλέον ως την «κόλασή» τους, αλλά ως «αδελφό», στον οποίο θα μπορούν να καταθέσουν και με τον οποίο θα μοιραστούν, θα συζητήσουν και θα αντιμετωπίσει τους φόβους, τις αγωνίες, τις ανησυχίες, τα προβλήματα και τα όνειρά τους, αφού θα μιλάνε πλέον την ίδια γλώσσα!

Αυτή τη γλώσσα δεν φροντίσαμε να διδάξουμε στους νέους μας, ούτε μ' αυτή να τους μιλήσουμε, γι' αυτό και «σπεύδουν» να τη «μιλήσουν» με τον ίδιο το Θεό...

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Περιοδικό “ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ”, τ. 77, ΜΑΡΤΙΟΣ 2015)